

Treball ordinari i com s'ha de santificar (III): Cortines

En Vincenzo és un pare de família, fabricant tèxtil i supernumerari de l'Opus Dei, que treballa en aquest sector des de fa més de trenta anys.

22/10/2020

En Vincenzo dirigeix una empresa que confecciona i munta cortines per a diversos clients: particulars, hotels, bars, restaurants, etc. Entre les

tasques que fan en Vincenzo i els seus fills hi ha, per exemple, l'embuatat de llits o la fixació de catifes: “Quan treballes en aquest negoci, t’has d’adaptar contínuament —explica en Vincenzo—; nosaltres no ens centrem només en una tasca, sinó que intentem arribar a tot el que inclogui el camp de la indústria tèxtil”.

En Vincenzo acostuma a treballar ara al taller, juntament amb la seva dona, un fill i dos treballadors que es dediquen exclusivament a la costura. Dos fills més s’encarreguen d’anar a veure els clients i el lloc on es fa el muntatge.

Un moment de prova

Als anys noranta, en Vincenzo era cap de producció d’una empresa. Professionalment, les coses li anaven bé. Tanmateix, la situació es va torçar de sobte: “Quan esperàvem el quart fill, vam perdre 200 milions de

lires per una feina que va sortir malament. Certa persona em va dir que tenir un fill en aquestes condicions econòmiques seria imprudent. En aquella època, només anava a missa de tant en tant, però em va venir l'impuls d'acudir a Déu i, especialment, a la Mare de Déu. Recordo que quan va morir el meu pare quan jo era petit, també em vaig encomanar a Déu”.

En Vincenzo i la seva família van aconseguir superar aquell moment difícil. “En aquells dies durs — continua en Vincenzo— vaig començar un camí de conversió, amb moltes caigudes, però sense parar mai. El 2007 vaig comprendre que el Senyor em cridava a l'Opus Dei i vaig demanar que m'hi admetessin com a supernumerari.”

Treballar per amor, no només per honor

La conversió, que va començar en un moment de crisi, i la vocació a l'Obra, que va ser com un pas més dins del camí, van transformar la vida professional d'en Vincenzo: “Vaig començar amb coses bàsiques, com no maleir, un costum típic de molts artesans i obrers —explica en Vincenzo—; d'altra banda, també m'esforçava perquè la meva relació amb la gent fos més positiva, més agradable, i notava que el Senyor m'hi ajudava. Ara m'és més fàcil i m'agrada acollir les persones que venen a l'empresa a treballar com a aprenents, i intento invertir en la seva formació, encara que no estigui segur dels fruits que donarà aquesta inversió”.

En una paret del taller d'en Vincenzo hi ha penjada una poesia de Charles Peguy que diu així: “Hi va haver un dia en què els treballadors no eren servents. Treballaven. Conreaven un honor, un honor absolut, com

correspon a un honor. La pota d'una cadira havia d'estar ben feta. Era natural, era el que es buscava. No havia d'estar ben feta pel salari [...]

“M'agrada aquest poema, però sobretot m'agrada substituir la paraula honor per amor. Aquest és el sentit de la meva vocació, fer les coses per amor —explica en Vincenzo—; si no hi hagués amor, la feina de l'empresari artístic seria com una condemna. Pensa en el final de mes: pagaments, sous, pràctiques, lletres de canvi, clients que no paguen... Tanmateix, per a mi tot això són oportunitats d'amor. Fins i tot encara que de vegades perdi la paciència.”

La fe entre els artesans

Com passa amb molts altres ambients de feina, l'artesanía ha patit un procés de descristianització: “Durant un temps, quedava amb un col·lega a les 7.30 del matí per anar

amb ell a veure una obra. Quedàvem davant d'una església, així podia anar a missa a les 7 del matí. El meu col·lega al principi no sabia que es podia anar a missa els diumenges, i molt menys que s'hi podia anar cada dia. Un dia també va decidir venir-hi, sense dir-me res. En una altra ocasió li vaig suggerir que resés el rosari en el viatge d'anada. Amb el temps, va néixer en ell el desig d'aprofundir en la fe cristiana i va iniciar un camí de formació espiritual. Continuem discutint per qüestions laborals, però cada any al maig fem una romeria junts”.

“Sempre que parlo amb els meus col·legues sobre temes de fe — comenta en Vincenzo—, intento explicar-los que la qüestió no és fer una oració vocal extra o anar a missa cada dia, sinó viure intentant que Crist visqui en tu. Intento repetir sovint el que deia sant Josepmaria: *No soc res, no valc res. No tinc res.*”

L'oració diària és un element molt important dins de la vida d'en Vincenzo: "Cada etapa de la vida interior té els seus reptes: fa uns anys, em costava menys aixecar-me per anar a Missa al matí, ara em costa més. Però no m'imagino a mi mateix renunciant a la Missa o a l'oració: necessito parlar amb Déu per prendre, fins i tot, decisions laborals. Per a mi, el Senyor és el soci més important de l'empresa".

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/treball-
ordinari-i-com-sha-de-santificar-
cortines/](https://dev.opusdei.org/ca/article/treball-ordinari-i-com-sha-de-santificar-cortines/) (08/08/2025)